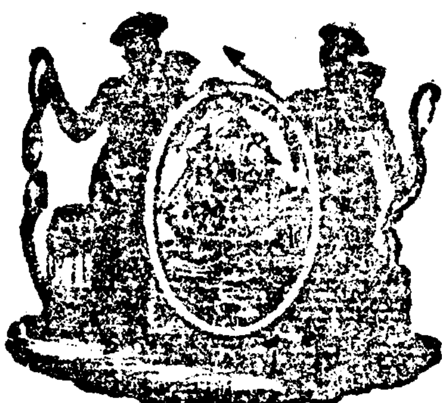
A°. 1838. N°. 80.

ZATURDAG, 6den OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 5 October 1838.

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan de Slavin *Mietje*, toebehoord hebbende aan M. S. GÜIGNARD.

2°. Aan den Slaaf *Edmund*, toebehoord hebbende aan A. DESSÉ.

3°. Aan de Slavin *Rozetta*, toebehoord hebbende aan de Plantaadje *Plaisance* ½.

4°. Aan de Slavin *Antje* en hare Kinderen *Sophia*, *Willem* en *Petrus*, toebehoord hebbende aan P. G. W. LIJNSCHEER.

5°. Aan de Slavin *Wilhelmina*, toebehoord hebbende aan den Boedel wijlen F. J. ANTHEUNIS.

6°. Aan de Slavin *Martha* en hare Kinderen *Johan*, *Helena* en *Jacob*, toebehoord hebbende aan JACOB ISRAEL; —— en dat gemelde gemanumitteerden, voortaan zullen genaamd zijn:

1°. MARIA VAN VLIET.

2°. EDUARD DITMAAL.

3°. ROOSJE VAN NEDEROOD.

4°. ANNA VAN WELL.
SOPHIA FRANCINA VAN WELL.
WILLEM ALEXANDER VAN WELL.
PETRUS CHARLES VAN WELL.

5°. WILHELMINA MAGDALENA ELSDIJK.

6°. MARTHA VAN WILGEN.
JOHAN VAN WILGEN.
HELENA VAN WILGEN.
JACOB VAN WILGEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, den 4 October 1838.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: CHRISTOPHE GUILLAUME PATRICK VAN BALFOUR VAN BURLEIGH, 2de Luitenant Adjudant bij het Bataillon Jagers N°. 27, in Garnizoen alhier, en MARGARETHA KAMERLING, alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertentien.

Extracten uit de *Curaçaosche Couranten*, tot en met den 24sten Augustus 1838.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

Namens den Heer Gezaghebber van opgemeld Eiland, wordt aan alle Zeevarenden berigt, dat de op zuidelijkste punt van het eiland Bonaire geplaatst Willem's-toren, volgens de waarnemingen van den WelEdel Gestrengen Heer J. F. KIST, Kapitein Luitenant ter Zee, Kommandant van Z. M. Brik *Windhond*, moet beschouwd worden te liggen op 12° 2′ 12, 5″ Noorder breedte en » 68° 22′ 43, 5″ lengte bewesten Greenwich en overeenkomstig de kennisgeving in de Curaçaosche Courant van Zaturdag den 18den dezer maand, van een licht toestel is voorzien, waarvan het licht op den 24 Augustus, Z. M. heugchelijken geboortedag, voor goed ontstoken en voortdurend des nachts brandende zal gehouden worden, en voorts te berigten, dat de Heer Kommandant J. F. KIST voornoemd, het licht van uit zee heeft waargenomen, waarvan het resultaat in Zijn WelEd. Gestrengen's rapport opgeteekend, bij het volgende extract uit hetzelve wordt medegedeeld: —

»Ik kan niet nalaten Uw Hoog Ed. Gestr. te berigten, dat het schijnsel van het vuur, over het algemeen, allervoldoenst en zeer helder is. Tot op 1¼ mijl afstand vertoont het zich grooter als eene ster der eerste grootte en ook flikkerender, van 1½ en 2 mijl tot 2½ mijl, laat het zich waarnemen als eene zeer heldere ster derzelfde grootte, van welken afstand het langzamerhand verflaauwt, tot dat men het op 3 mijlen afstand even als eene ondergaande ster, aan de kim uit het oog verliest."

»De lucht niet volkomen helder zijnde heeft dit toeval alleen kunnen strekken in voordeel van het vuur, terwijl de hoogste boven water, zoo wel van het dek als van top namelijk: Hoogte van het oog des waarnemers op de Bramzaling boven de Oppervlakte van het water 21,950 N. Ellen,

Idem van het dek, 2,730 N. Ellen, zoo wat voor een gemiddeld standpunt van observatien van groote en kleine vaartuigen kan worden aangemerkt. De afstand waarop men het vuur in het gezigt kan loopen, is plus minus 3 mijlen, naarmate van de al of niet doorschijnendheid des dampkrings."

»Ik durf dierhalve, op grond van een en ander, vast stellen, dat het nieuwe vuur van den Willem's-toren zoodra hetzelve voor goed zal ontstoken worden en geregeld zal branden, voor de Scheepvaart in deze streeken van onberekenbaar nut zal zijn, want op eenen afstand van 3 mijlen reeds wordt men gewaarschuwd voor het zoo gevaarlijke rif van Bonaire. —— Schepen, die van om de oost komen en den wil naar Curaçao hebben, kunnen zich hieraan verkennen en hunnen koers verder daarnaar rigten: of ook des verkiezende in het gezigt van gezegd vuur gedurende den nacht op en neder houden, om zich vrij te waren voor het eiland Klein-Curaçao.

Mengelingen.

DE ARME JACOB EN ZIJN VADER.

»Ik heb honger!"

»Stil, ongelukkige!"

»Ach! ja, ik heb honger, ik lijd...."

»Wilt gij zwijgen, kwade jongen? Is het mogelijk, dat ik in dit zand tusschen deze keisteenen brood kan vinden?"

Het arme kind beefde over geheel zijn ligchaam en antwoordde niets; want zijn vader had eene schorre en treurige stem aangenomen en uit zijne oogen schoten schrikverwekkende blikken. Zij liepen eenigen tijd in stilte voort. Het kind boog het hoofd om zijne tranen, die over zijne vermagerde wangen liepen, niet te laten zien. De vader scheen zijnen geest, met treurige ontwerpen, bezig te houden. Men zag, dat hij zich in stuiptrekkende bewegingen verontrustte, om zich in evenwigt te houden, maar het kon hem niet gelukken. Hij was naar zijne gewoonte, in eenen staat van dronkenschap en waggelde bij iederen tred. Eensklaps begon het kind te snikken en te schreeuwen, het had zich niet meer kunnen inhouden: en zelfs het geweld, dat het zich aangedaan had, vermeerderde de kracht van zijne zuchten: »Brood," riep het, »mijn vader! een stuk brood!"

De ongelukkige vader nam in eenen aanval van wildheid en wanhoop zijn kind....

Het is de grievendste en ijsselijkste smart niet een weinig brood te hebben, om aan zijne kinderen te geven, wanneer zij, met tranen in de oogen, de handen naar ons uitstrekken en roepen: »ik heb honger!" Maar hoeveel heviger is deze smart en hoeveel vreesselijker deze benaauwdheid, wanneer het geweten eenen vader beschuldigt, aan schandelijke driften te hebben voldaan, ten koste van het bestaan van zijn eigen huisgezin! De misdaad doet den last van het ongeluk drie dubbeld drukken.

en in zulke oogenblikken laat de mensch zich tot de verschrikkelijkste uitersten vervoeren, omdat de wanhoop, in woede veranderd, er eene soort van afgrijsselijken wellust in schijnt te vinden. De vader nam dan zijn kind, wierp het met een onstuimig geweld in zee, en vlugtte van daar. Door een van die buitengewone ontmoetingen, (die men gewoon is *toeval* te noemen, even als of een woord, dat niets beteekent, eene zaak zou kunnen voorstellen; maar die de Christen *bestuur van de Voorzienigheid* noemt,) vond het kind eene plank, die langs hem henen dreef en klemde zich daaraan vast. De wind en de beweging der golven hadden het weldra ver van het strand verwijderd. Een oorlogsschip was daar in de nabijheid, en men bemerkte aan boord het kind, door dit zwakke overblijfsel ondersteund, met de onstuimigheid der golven worstelende en voortgedreven naar het schip, waartegen het zich kon verbrijzelen. Dit tooneel trok de algemeene belangstelling der schepelingen tot zich. Zou men het arme kind laten omkomen? Is het niet mogelijk het te redden? Deze opmerkingen hadden naauwelijks den geest van het scheepsvolk vervuld, toen een matroos zich reeds in zee had nedergestort, met gevaar van zelf te verdrinken. Hij zwom met kracht, omvatte het kind, en het in zijne armen geklemd hebbende, zwom hij terug naar het schip en bragt daar den kleinen gelukkig aan boord. Het scheen, dat de kleine onbekende slechts drie of vier jaren oud was, maar men kon niets meer van hem vernemen, dan dat hij *Jacob* heette: voldoende inlichtingen, om zijne bloedverwanten te ontdekken, kon hij niet geven. Men noemde hem dan den *armen Jacob*, en hij werd aan boord van het schip bewaard. De *arme Jacob* had een zeer zacht karakter, betoonde een ieder eene groote vriendelijkheid, had veel bekwaamheid om te leeren; het duurde dus niet lang, of hij won de genegenheid van al het scheepsvolk. Iedereen beschouwde hem als een aangenomen zoon, en rekende het zich eene eer, hem niets te laten ontbreken. Men dacht zelfs, dat het te gering voor hem zou zijn, matroos te blijven. Eenige Officieren openden dus eene inschrijving, om hem eene beschaafde opvoeding te geven, en, na lange jaren van oefening kwam de *arme Jacob* op een oorlogsschip, in hoedanigheid van Heelmeester bij de Koninklijke marine. Hij kweet zich, met zeer veel onderscheiding, van zijne pligten, gedurende de lange worsteling tusschen Engeland en Frankrijk. Het schip, op hetwelk hij geplaatst was, had eene *goëlet* prijs gemaakt en kreeg daardoor vele gewonden, die aan de zorg van den Heelmeester *Jacob* werden toevertrouwd. Onder hen was een oud man, wiens wonden doodelijk schenen. De jonge Heelmeester betoonde hem eene getrouwe gestadige oplettendheid, maar al zijne pogingen, en geheel zijne kunst waren onvermogend. De vreemdeling, zijn einde ziende naderen, wilde hem een bewijs van zijne dankbaarheid achterlaten, en, hem verzocht hebbende, eenigen tijd bij de legerstede zijner smarten neder te zitten, rigtte hij deze woorden tot hem: »Gij hebt zoo veel genegenheid voor mij betoond, dat ik mij gedrongen gevoel, u den eenigen schat, welken ik op deze wereld bezit, te schenken!" En, hem eenen Bijbel aanbiedende, voegde hij er bij: »Dit boek is mij door eene vrome vrouw gegeven; het heeft mij de oogen voor mijne groote ellenden geopend, en mijne strafwaardige driften, onder den bijstand van den God der barmhartigheid, helpen verbeteren. In dezen Bijbel heb ik den weg tot zaligheid gevonden, en de toezegging van de vergeving mijner zonden. Ik heb onzen Heer door denzelven leeren kennen, en, door het geloof in Hem, dien aangenamen vrede voor een geweten, reeds lang door vreeselijke wroegingen ontrust. De kostbaarste vertroostingen in de dagen van tegenspoed zijn mij door dit boek ten deel gevallen. Neem dan dezen Bijbel, lees hem en dat dezelve u leide op den weg, dien ik mij verblijde ingeslagen te hebben, maar dien ik helaas! te laat ben ingetreden!!!" Hier hield hij op. Een groot geheim scheen zeer zwaar op zijn hart te drukken: maar hij kampte met de verpligting, om het te openbaren, en met de schande, om eene misdaad te bekennen. Deze inwendige worsteling duurde slechts weinige oogenblikken. Hij rigtte eenen rustigen blik ten hemel, waarin men kon zien, dat hij bereid was het laatste offer des hoogmoeds te brengen, gelijk hem het Evangelie dit aanbeval. Hij verhaalde daarop, met eene zachte en doffe stem, al de ongeregeldheden en schandelijkheden van zijn voorleden; onder anderen, hoe hij een arm kind van vier jaren in zee had geworpen, zijn' zoon, die hem om brood vroeg? »Mijn God! zou het mogelijk zijn?" riep de jonge Heelmeester, wiens ontsteltenis en angst bovenmate toenamen, terwijl de grijsaard zijn verhaal vervolgde: »Wat! zouden wij elkander in deze wereld wederzien! »Zeg mij," ging hij voort, »op welke kust van Engeland is deze laatste gebeurtenis voorgevallen?" »Tusschen Norwich en Yarmouth," antwoordde de grijsaard verwonderd; want hij begreep niet, waarom de jongeling met zooveel ontroering hem deze vraag deed. »En wanneer hebt gij dit bedreven?" »Het is omtrent drie en twintig jaren..." »En was de naam van dit kind niet *Jacob*?" viel de jonge Heelmeester hem in de reden, daar hij niet meer meester van zich zelven was. »*Jacob*, ja was zijn naam," zeide de grijsaard, altijd meer verwonderd. »Mijn Vader! zegen uwen Zoon," riep de jongeling, voor het bed van den stervende op de knieën vallende: »Zegen uwen Zoon! Het is God, die ons bij elkander heeft gebragt! Hij is het, die ons heeft willen verblijden door de opregtheid van uwe bekeering." Het is gemakkelijker, zich de gevoelens van den grijsaard voor den geest te stellen, dan dezelve te schetsen. Hij bleef lang sprakeloos, zijne oogen niet durvende gelooven, vreezende in eenen droom te zijn, wiens ontwaken zeer bitter zou wezen. Langzamerhand vereenigde hij zijne gedachten, en vroeg op zijne beurt aan den jongen Officier, naar de kleinste omstandigheden, die hij zich kon herinneren. Hij verkreeg eindelijk de overtuiging, dat het zijn Zoon was, dien hij voor zich zag, en vreugdetranen vloeiden langs zijne, reeds door de doodskleur bedekte, wangen. Met *Simeon* riep hij uit: »*Heer! nu laat gij uwen knecht gaan in vrede.*"

Denzelfden dag stierf hij in de armen van zijnen Zoon, God zegenende. Deze zoo onverwachte en verwonderlijke ontmoeting maakte zulk eenen indruk op den jongeling, dat hij, na eenigen tijd, de zeedienst vaarwel zeide, om zich met de prediking van Gods woord bezig te houden. Daarna gebeurde het, dat, toen een Prediker van het Evangelie de geschiedenis, welke men gelezen heeft, beknopt voor eene talrijke vergadering verhaald had, hij daarop zich tot den voorzitter wendde en hem zeide: »*Ik ben de arme Jacob!*"

WASHINGTON'S HANDELWIJZE OMTRENT, en OORDEEL OVER NAAMLOOZE BRIEVEN.

De Generaal *Washington* was gewoon, om, zoodra hij eenen, aan hem gerigten brief, geopend had, eerst naar de onderteekening te zien, en vond hij den brief *naamloos*, denzelven dan, *zonder dien te lezen*, oogenblikkelijk te verbranden. Hij oordeelde dus: »Menschen, die in eenige openbare betrekking staan, verliezen door naamlooze brieven ligtelijk hunne gemoedsrust, welke zij tot het trouw verrigten hunner bezigheden zoo noodig hebben. Naamlooze brieven zijn middelen, van welke lafaards of schurken zich bedienen. Een eerlijk man zal hetgeen, wat hij noodig acht mede te deelen, door zijne handteekening bekrachtigen."

ORA ET LABORA.

Welgelukzalig is de man, die van het werk zijner handen eet, en het zal hem welgaan. Laat ons dan werken en bidden, en bidden en werken, opdat de tijd van ons dagwerk voorbij, en de avond onzes levens genaderd zijnde, wij van den hemelschen Huisvader loon en kroon ontvangen. Werkt en bidt dan vlijtig, bidt en werkt vaardig; want God en de hemel zijn immers alles waardig!

SCHAAP EN SCHAPENVLEESCH.

De talrijke gevallen van de vreemde regtsuitspraak in Engeland, waarbij men den letter der wet volgt, en dikwijls schuldigen, onschuldig verklaart, zijn door het volgende vermeerderd.

Twee jonge knapen hadden een schaap gestolen, en bij een hunner, werd de helft van het geslagen dier gevonden; daarop voor het Hof van Assises gebragt, werden zij volkomen vrijgesproken door hetzelve, omdat zij aangeklaagd waren, *schapenvleesch* gestolen te hebben, en het uit alles bleek, dat zij een *schaap* gestolen hadden. Daar nu de aanklagt bevonden werd, *letterlijk* ongegrond te zijn, sprak de regter hen vrij.

Terwijl men in andere landen, door *Matigheids-Genootschappen*, de dronkenschap tracht te keer te gaan, heeft de Koning van *Pruisen*, bij eene kabinetsorde aan alle ministeriën, bevolen, dat ieder ambtenaar, welke, bij de uitoefening van zijne werkzaamheden, bevonden wordt, dronken te zijn, op staanden voet van zijnen post zal ontzet worden. Even zoo zal ieder ambtenaar, die meer dan eens, buiten de waarneming van zijnen post, in het openbaar, bevonden wordt dronken te zijn, zijnen post verliezen, zonder dat het noodig is, dat zijne superieuren daarvan verklaring afleggen. Het getuigenis van twee bekende, onbesproken personen zal genoegzaam zijn.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het Nederlandsch gezinkt Barkentijnschip de Jonge Arie, Kapt. Leendert Bos. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 15 October.

Het gekoperd Tweedeks Briksschip Rio de Janeiro Packet, Kapt. B. M. Corbiere. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Stand der Maan.

3	*October*	VOLLE MAAN.
10	»	LAATSTE KWARTIER.
18	»	NIEUWE MAAN.
26	»	EERSTE KWARTIER.

Watergetijden.

		Hoog Water.		Laag Water.
6 *ZATURDAG.*	*'s mor.*	8-33	*'s av.*	2-33
7 *ZONDAG.*	»	9-24	»	3-24
8 *MAANDAG.*	»	10-15	»	4-15
9 *DINGSDAG.*	»	11-06	»	5-06

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.